PARLAMENT EUROPEJSKI

2004 *2009*

Dokument z posiedzenia

21.4.2009 B6-0247/2009

PROJEKT REZOLUCJI

projekt z wnioskiem o włączenie do porządku dnia debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa

zgodnie z art. 115 Regulaminu

złożyły Pasqualina Napoletano i Ana Maria Gomes

w imieniu grupy politycznej PSE

w sprawie sytuacji humanitarnej osób przebywających w obozie Ashraf

B6-0247/2009

Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie sytuacji humanitarnej osób przebywających w obozie Ashraf

Parlament Europejski,

– uwzględniając konwencję genewską z 1951 r. dotyczącą statusu uchodźców oraz jej protokół dodatkowy z 1967 r.,

– uwzględniając sprawozdanie organizacji Human Rights Watch zatytułowane „Bez wyjścia: pogwałcenie praw człowieka w obozach MKO" oraz szereg ostatnich oświadczeń Amnesty International, MKCK, Międzynarodowego Stowarzyszenia Praw Człowieka (FIDH) oraz Światowej Organizacji przeciw Torturom dotyczących pogarszającej się sytuacji w zakresie praw człowieka i bezpieczeństwa w obozie Ashraf,

– uwzględniając art. 115 Regulaminu,

A. mając na uwadze, że rząd Iraku ogłosił niedawno zamiar zamknięcia obozu Ashraf w północnym Iraku, enklawy, w której około 3400 członków irańskiej opozycyjnej grupy PMOI czyli Mojahedin-e Khalq (określanej również przy użyciu skrótów MEK i MKO) żyje zgodnie ze statutem swoistej eksterytorialności, który przyznał im w latach 80. Saddam Hussein,

B. mając na uwadze, że na mocy art. 7 IV konwencji genewskiej osoby przebywające w obozie Ashraf są uznane za uchodźców chronionych prawem międzynarodowym; mając na uwadze, że członkowie Organizacji Mudżahedinów Ludowych zostali rozbrojeni i uzyskali status „osób chronionych" zgodnie z art. 27 IV konwencji genewskiej; mając na uwadze, że po inwazji na Irak w roku 2003 siły zbrojne USA rozbroiły tę grupę i dały jej członkom pisemne poświadczenie ich statusu jako osób chronionych na mocy IV konwencji genewskiej,

C. mając na uwadze, że zgodnie z postanowieniami umowy o statusie sił zbrojnych zawartej przez Irak i USA w 2008 r., na mocy której wojska koalicji mają wycofać się do końca 2011 r., obóz Ashraf przekazano w dniu 1 stycznia 2009 r. pod kontrolę irackich sił bezpieczeństwa,

D. mając na uwadze, że w piśmie do ministra spraw zagranicznych Iraku z dnia 15 października 2008 r. Wysoki Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka wezwał rząd Iraku do ochrony osób przebywających w obozie Ashraf przed przymusową deportacją, wydaleniem lub repatriacją z pogwałceniem zasady niewydalania („non-refoulement") oraz do powstrzymania się od wszelkich działań, które mogłyby zagrażać życiu lub bezpieczeństwu tych osób,

E. mając na uwadze, że MEK oskarża irackie władze o wielokrotne blokowanie dostaw żywności i wody oraz uniemożliwianie pomocy medycznej wejścia na teren obozu, a z kolei przywódcy MEK niejednokrotnie odmówili irackim siłom bezpieczeństwa i

przedstawicielom irackiego ministerstwa praw człowieka prawa wstępu na znaczną część obozu,

F. mając na uwadze, że zgodnie z doniesieniami niezależnych obserwatorów, dziennikarzy i organizacji zajmujących się prawami człowieka, jak również zgodnie z zeznaniami byłych członków MEK, z których niektórzy w dniu 27 lutego 2007 r. zeznawali przed międzyparlamentarną delegacją Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z Iranem, MEK przeobraziła się z irańskiej opozycyjnej grupy bojowników w sektę, której członkowie poddają się bez dyskryminacji woli przywódców Masuda i Marjam Radżawi oraz są odizolowani od świata zewnętrznego i zmuszani do pozostania w organizacji przy użyciu tortur psychicznych i fizycznych,

G. mając na uwadze, że Human Rights Watch przedstawił szczegółową dokumentację oraz bezpośrednie zeznania dwunastu byłych członków MKO dotyczące sposobów, w jaki w obozach wojskowych w Iraku torturowano, bito i całymi latami przetrzymywano w odosobnieniu dysydenckich członków grupy po tym, jak krytycznie wypowiedzieli się oni na temat jej polityki i niedemokratycznych praktyk lub planowali opuścić organizację,

H. mając na uwadze, że pod ochroną Stanów Zjednoczonych setki dysydenckich członków zostały przeniesione do obozie i że Wysoki Komisarz Organizacji Narodów Zjednoczonych do spraw Uchodźców (UNHCR) przyznał im status uchodźców oraz przeniósł w bezpieczne miejsca na terytorium Iraku lub krajów trzecich; mając również na uwadze, że ten obóz został zamknięty w 2008 r.,

I. mając na uwadze, że w ostatnich latach Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża zorganizował dobrowolną repatriację ponad 250 byłych członków MEK do Iranu,

1. wyraża zadowolenie z niedawnych umów między USA a Irakiem mających na celu przywrócenie pełnej suwerenności narodu irackiego i wybranego rządu na terytorium ich kraju, ostrzega jednak, że w tym przejściowym okresie prawa całej ludności cywilnej zamieszkującej Irak muszą być przestrzegane zgodnie z postanowieniami prawa i konwencji międzynarodowych, niezależnie od ich statusu czy narodowości;

2. wzywa władze Iraku do ochrony życia oraz fizycznej i psychicznej integralności osób przebywających w obozie Ashraf, a także do traktowania ich zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z konwencji genewskiej z 1951 r., zwłaszcza do powstrzymania się od ich deportacji, wydalenia lub repatriacji z pogwałceniem zasady „non-refoulement”;

3. zachęca władze USA i Iraku do zagwarantowania, że zamknięcie obozu w Ashraf zostanie dokonane w oparciu o ramy prawne, które zapewnią ciągłe poszanowanie praw jednostki oraz jasność co do zamiarów tych władz względem osób przebywających w obozie Ashraf;

4. wyraża poważne zaniepokojenie doniesieniami o praktykach manipulacji psychicznej i fizycznej oraz o poważnych naruszeniach praw człowieka wynikających z praktyk religijnych MEK pod przywództwem rodziny Radżawi;

5. nawołuje rząd Iraku oraz przywódców MEK do pełnego zagwarantowania międzynarodowym organizacjom humanitarnym oraz organizacjom zajmującym się

prawami człowieka, a także irackiemu ministerstwu praw człowieka bezpośredniego dostępu dla do wszystkich części obozu w celu:

- dostarczenia osobom przebywającym w obozie żywności, wody, pomocy medycznej i podstawowych dóbr,
- swobodnego przesłuchiwania osób przebywających w obozie Ashraf oraz dokonania niezależnej oceny sytuacji;

6. nawołuje rząd Iraku oraz przywódców MEK do umożliwienia opuszczenia obozu Ashraf wszystkim, którzy tego pragną oraz do umożliwienia kontaktów rodzinom członków MEK, które usiłują ustalić miejsce ich pobytu;

7. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie, by pomogły rządowi Iraku w próbach znalezienia humanitarnego rozwiązania tego wieloletniego problemu, zwłaszcza poprzez zaoferowanie możliwości przesiedlenia do Unii Europejskiej członków MEK, którzy nie chcą wracać do Iranu;

8. wzywa rządu Iraku, by przywróciły bezpieczne schronienie jako środek nadzwyczajny dla dysydenckich członków organizacji, którzy nadal uciekają z obozu Ashraf, ale nie mają dokąd się udać od czasu, gdy siły USA zamknęły obóz dla uchodźców Ashraf;

9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiemu Przedstawicielowi ds. WPZiB, rządom i parlamentom państw członkowskich UE, Wysokiemu Komisarzowi ONZ ds. Uchodźców, MKCK, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Iraku.